

“La pintura, la literatura i la poesia ens haurien de servir per esbravar perplexitats, per generar emocions i per evidenciar la lluita permanent de la ciència i l’art contra la mort... Certament: *No ho veig gaire clar.*”

Joan-Pere Viladecans

“L’artista és algú que passa tota la vida preparant-se per alguna cosa. Per al creador, la vellesa, en la felix circumstància que la salut física i mental l’acompanyi, és l’estat més pur, més sobirà i més desinhibit, per al seu exercici de crear.”

Joan-Pere Viladecans, reflexiona en aquest recull d’articles publicats a *La Vanguardia* i *Cultura/s* sobre els límits establerts entre la ciència, el pensament, l’art i la creació en general. Amant de la literatura i la poesia, l’autor transcriu en paraules les imatges del seu món pictòric i del procés de creació.

Viladecans, un dels artistes catalans més importants de les últimes dècades (i un humanista de primera magnitud), assaja sobre les complicitats que hi ha entre la cultura i la ciència, el paper i el compromís de l’art en la societat i la figura del creador.

“Joan-Pere Viladecans, un dels artistes catalans més importants, és també un pensador de la realitat que ens envolta, sobre els límits entre ciència, filosofia, art i creació en general. Bona part de les seves reflexions les ha anat publicant en forma d’articles a La Vanguardia i al suplement Cultura/s, aquí els recollim perquè entenem que junts agafen una força i un sentit que calia mostrar al públic.” **Joan Sala, Director General, Comanegra**

Joan-Pere Viladecans (Barcelona, 1948) pintor i gravador de formació autodidacta, és un dels artistes plàstics més destacats i reconeguts del panorama català actual. La seva obra ha estat exposada arreu del món i ha realitzat multitud d’encàrrecs de cartells, litografies i il·lustracions de llibres. El seu treball aborda la relació entre l’home i la natura, l’ecologia, la vida urbana i les noves tecnologies i els interrogants de l’existència.

Especialment vinculat al món literari, els anys setanta i vuitanta ja havia col·laborat amb diversos poetes i la seva passió per les lletres ha deixat empremta en gran part de la seva obra.

Ha estat distingit, entre altres guardons, amb la condecoració Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres del Govern Francès (1996), el Segon Premi del Ministerio de Cultura (2003) i l'Award of Excellence de la Society for New Design de Nova York (1997).

Del pròleg del llibre

No sé pas com els ho podria resumir millor, a veure: he sigut més que el meu propi destí. Poca cosa a fi de comptes però molta pel qued'origen em pertocava. Amb la publicació d'aquest recull d'articles, de sobte se m'apareix la certesa que habito una dèria antiga. Per fi: un llibre.

Sóc un pintor, apassionat per la literatura i la poesia que, sol·licitant benevolència, escriu. La devoció per les lletres em ve de lluny. No sé pas si al mateix temps que l'interès per la plàstica; o gairebé. De la mà de la meua àvia anàvem tots els Sant Jordi a veure com els escriptors signaven els seus llibres. Recordo un Espriu, no gaire ben humorat, a la Catalònia. Amb catorze anys, treballava a l'editorial Aedos. 400 pessetes a la setmana. Aprenent d'aprenent, feia de tot. Portava galerades a corregir als escriptors, que pel sol fet de ser-ho, ja admirava: Gaziell, Ferran Soldevila, Joan Alavedra... Passava correccions, comptava a mà els espais, duia els originals a la censura prèvia, al dipòsit legal. Pàgines senceres ratllades en vermell. «Se desaconseja su publicación». [...] El món del llibre. Art i literatura. L'avidesa per la lectura sense cànon.

Les imatges i l'estètica impregnen la meua escriptura. I la forma. Per tant els meus articles són visuals, imatges transcrites a paraules. Preguntes que faig i que em faig. I aquestes interpel·lacions tenen alguna cosa a veure amb

l'ampolla que llança el naufrag amb l'encesa espera que algú rebi el seu missatge. No ho veig gaire clar, es titula aquest recull.

Potser la creació sigui això: requerir l'home i alhora parlar-li d'ell mateix. La pintura, la literatura i la poesia ens haurien de servir per esbravar perplexitats, per generar emocions i per evidenciar la lluita permanent de la ciència i l'art contra la mort... Certament: No ho veig gaire clar. Pot existir una creació sense dubtes? No són l'art i la literatura una eina per capbussar-se en el misteri i la incògnita? I en els plecs de l'ànima humana. La creació són certes? Incertes? [...]

Joan-Pere Viladecans

Títol: *No ho veig gaire clar*

Autor: Joan-Pere Viladecans

Pàgines: 312

PVP: 24 €

Idioma: català

Publicat per [Comanegra](http://comanegra.com)